

ГИ ДЪО МОПАСАН ПИЕРО

Превод от френски: Зефира Кацкова, —

chitanka.info

На Анри Ружон

Госпожа Льофевр беше селска дама, вдовица, една от ония полуселянки с панделки и шапки с къдри, от ония хора, които говорят неправилно, държат се важно пред хората и под смешната си натруфена външност крият скотска душа, както крият грубите си червени ръце в кремави копринени ръкавици.

Слугинята ѝ беше една добра, съвсем проста селянка на име Роза.

Двете жени живееха в къщичка със зелени капаци на прозорците край един път в Нормандия, в центъра на околията Ко.

Понеже имаха пред жилището си малка градина, те отглеждаха в нея малко зеленчук.

Но една нощ им откраднаха дванайсет глави лук.

Щом забеляза кражбата, Роза изтича да предупреди госпожата, която слезе по вълнена фуста. Те бяха така отчаяни, така ужасени! Крали бяха, да, окрали бяха г-жа Льофевр. Значи в техния край крадяха, а можеха и да повторят.

И двете изплашени жени разглеждаха следите от стъпки, бърбежа, правеха догадки.

— Виж, оттук са минали. Стъпили са на стената, скочили са в лехата.

И трепереха от страх пред бъдещето. Как ще спят спокойно отсега нататък!

Слухът за кражбата се разнесе. Съседите дойдоха, установиха я и на свой ред започнаха да разискват случая. И двете жени обясняваха на всеки новодошъл наблюденията и заключенията си.

Един съсед чифликчия им даде следния съвет:

— Трябва да си вземете куче.

Да, вярно. Трябваше да имат куче, макар и само да ги буди. Не някое голямо куче, пази боже! Какво ще правят с голямо куче? Не могат го изхрани. Но някое малко кученце, някое мъниче, което да джафка.

Когато всички се разотидоха, г-жа Льофевр обсъжда дълго въпроса за кучето. Като размисли, направи хиляди възражения, ужасена от мисълта за пълната с попара паница за кучето; защото тя бе от рода на ония пестеливи селски госпожи, които винаги носят в джоба си няколко стотинки, за да дадат милостиня по пътя и да пуснат в дискаса в черквата, но така, че да ги видят всички.

Роза, която обичаше животните, изложи доводите си и хитро ги защити. И решиха да си вземат едно куче, едно съвсем малко кученце.

Почнаха да търсят, но намираха все големи, които така лапаха, че тръпки да те побият. Бакалинът в Ролевил имаше точно таква малко кученце, но искаше два франка, за да покрие разносните по отглеждането му. Госпожа Льофевр заяви, че е съгласна да храни куче, но не и да купува.

Хлебарят обаче, който знаеше за случилото се, една сутрин докара в колата си някакво чудно, съвсем жълто животинче, почти без лапи, с крокодилско тяло, с лисича глава и опашка като тропет, съвсем рунтава, голяма колкото цялото му тяло. Някой клиент искал да се отърве от него.

Госпожа Льофевр много хареса отвратителното мъниче, което нямаше да ѝ струва нищо. Роза го прегърна, после попита как се казва.

Хлебарят отговори:

— Пиеро.

Настаниха го в един стар сандък за сапун и най-напред му дадоха да пие вода. То пи, после му дадоха парче хляб. То яде. Госпожа Льофевр, разтревожена вече, се сети:

— Когато добре свикне с къщата, ще го пуцаме свободно, като скита наоколо, все ще намира нещо и за ядене.

Наистина, пуцнаха го свободно, но въпреки това то пак беше все гладно. Джафкаше само когато си искаше храната, но тогава джафкаше ожесточено.

Всеки можеше да влезе в градината. Пиеро се умилкваше около всички и не издаваше ни звук.

Госпожа Льофевр обаче свикна с него. Тя даже стигна дотам, че го обикна и от време на време му даваше от ръка залци хляб, натопени в соса на гозбата си. Но и през ум не и беше минало за данъка и когато ѝ поискаха осем франка — осем франка, госпожо! — за това малко кученце, което даже не джафкаше, тя едва не припадна от изненада.

Веднага решиха да се отърват от Пиеро. Но никой не го искаше. Всички жители от околността, на десет левги от тях, отказаха да го вземат. Тогава намислиха, като няма друго средство, да го „пуснат в ямата“.

Да го „пуснат в ямата“, значи „да му видят сметката“. Пускат в ямата всички кучета, от които искат да се отърват.

Сред широката равнина се забелязва нещо като колиба, по-скоро един съвсем малък сламен покрив над земята. Това е входът на мергеловата шахта. Голям, отвесен кладенец се спуска до двадесет метра под земята и завършва с редица дълги минни галерии.

В тази шахта слизат само веднъж в годината, когато торят нивите с мергел. През останалото време тя служи за гробища на осъдените кучета и често, когато минава човек край отвора на ямата, до него достигат тъжен вой, ожесточен или отчаян лай, жално скимтене.

Ловджийските и овчарските кучета бягат изплашени, щом наближат стенещата дупка, а когато човек се наведе над нея, лъхва го ужасна миризма на мърша.

Страхотни драми се разиграват там в мрака.

Когато някое животно, хранило се с гнусните останки на предшествениците си, от десетина-дванадесет дни бере душа на дъното и изведнъж хвърлят друго животно, по-дебело и по-силно, разбира се, те остават там сами, гладни, със светнали очи, дебнат се, следят се, колебаят се в голямо напрежение. Но гладът ги мъчи, те се хвърлят едно върху друго, дълго се борят ожесточено и по-силното изяжда по-слабото, изяжда го живо.

Когато решиха да пуснат Пиеро в ямата, потърсиха човек, който да свърши тази работа. Кантонерът, който поддържаше пътя, поиска десет петачета, за да отиде дотам. На госпожа Льофевр това се стори извънредно скъпо. Съседският ратай се задоволи с пет петачета. Но и това беше много и когато Роза забеляза, че ще бъде по-добре да го занесат сами, защото така няма да го измъчват по пътя и те ще знаят съдбата му, решиха на мръкване да отидат те двете.

Вечерта му дадоха вкусна супа с малко масълце. То я налапа до капка и доволно махаше опашка, когато Роза го взе в престилката си.

Вървяха през полето с големи крачки като крадци. Скоро забелязаха колибата и стигнаха до нея. Госпожа Льофевр се наведе, за да чуе дали не квичи вътре някое куче.

Не, нямаше друго; Пиеро щеше да бъде сам.

Тогава Роза, която плачеше, го целуна, после го хвърли в дупката и двете се наведоха и се послушаха.

Най-напред чуха глух шум, после остро сърцераздирателно квичене на ранено животно, след това слаби болезнени стонове, отчаяни вопли, скимтене на куче, което се моли с глава, вдигната към отвора.

То джафкаше, о, то джафкаше!

Обзеха ги угризения, уплаха, луд и необясним страх и двете жени побягнаха. И понеже Роза тичаше по-бързо, госпожа Льофевр викаше:

— Чакай ме, Роза, чакай ме!

През нощта ги измъчваха ужасни сънища. Госпожа Льофевр сънува, че сяда на масата да яде супа, но когато отхлупва супника, вижда вътре Пиеро. Той се хвърля върху нея и я ухапва по носа.

Събуди се и ѝ се стори, че още го чува да джафка. Ослуша се, излъгала се беше. Заспива отново и се намира на дълъг път, на безкраен път, по който върви. Изведнъж забелязва кошница, голяма чифликчийска кошница, изоставена наскреп пътя. Дострашава я от нея.

Най-после обаче я отваря, а Пиеро, сгушен вътре, ѝ захапва ръката и не я пуска вече. Обезумяла от страх, тя побягва, носейки кучето така, увиснало на края на ръката ѝ, която то стиска със зъби.

Сутринта рано тя стана почти обезумяла и изтича до ямата.

Той джафкаше, още джафкаше, беше джафкал цялата нощ. Тя се разплака и почна да го вика с хиляди гальовни имена. Той ѝ отговори с всички нежни оттенъци на кучешкия си глас.

Тогава тя поиска да го види, обещавайки, че ще го направи щастлив през целия му живот. Изтича до кладеничаря, който вадеше мергела, и му разказа случая. Човекът я изслуша, без да продума. Когато свърши, той ѝ каза:

— Вие си искате палето, нали? Тая работа ще струва четири франка.

Тя се сепна. Цялата ѝ мъка се изпари изведнъж.

— Четири франка? Ще има да почакаш! Четири франка!

Той отговори:

— Да не мислите, че ще си замъкна въжетата и макарите, че ще ги наглася, ще сляза с момчето си и при това ще се оставя на вашето

проклето псе да ме хапе само заради удоволствието да ви го върна? Да не сте го хвърляли!

Тя си отиде възмутена. Четири франка!

Щом се прибра, повика Роза и ѝ каза колко е поискал кладеничарят. Роза, винаги покорна, повтори:

— Четири франка! Това са пари, госпожо!

После добави:

— Ами ако хвърлим храна на клетото кученце, да не умре току-тъй?

Зарадвана, госпожа Льофевр се съгласи и двете тръгнаха, носейки голямо парче хляб, намазано с масло.

Чупеха го на зальци, хвърляха ги един по един на Пиеро и му говореха ту едната, ту другата. И щом кучето изядеше едната хапка, джафкаше за следващата.

Върнаха се вечерта, после отидоха на сутринта и така всеки ден, но само по веднъж.

Една сутрин обаче, тъкмо когато хвърлиха първия зальк, изведнъж чуха страшен лай в ямата. Кучетата бяха две. Хвърлили бяха друго, голямо.

Роза повика:

— Пиеро!

И Пиеро почна да джафка, да джафка. Тогавя почнаха да хвърлят храната. Но всеки път ясно различаваха ужасна блъсканица, после скимтенето на Пиеро, ухапан от другаря си, който беше по-силен и изяждаше всичко.

Напразно те определяха:

— Това е за тебе, Пиеро!

Пиеро явно не получаваше нищо.

Слисани, двете жени се спогледаха и г-жа Льофевр каза кисело:

— Аз не мога обаче да храня всички кучета, които хвърлят вътре. Трябва да се откажем от тази работа.

И задушавайки се от яд при мисълта за всички онези кучета, които биха живели за нейна сметка, тя си тръгна, връщайки даже останалия къс хляб, който сама заяде по пътя.

Роза вървеше подир нея и бършеше очи с края на синята си престилка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.